

HON NA STŘÍZLÍKA

MARY WATSONOVÁ

CooBoo

Hon na střízlíka

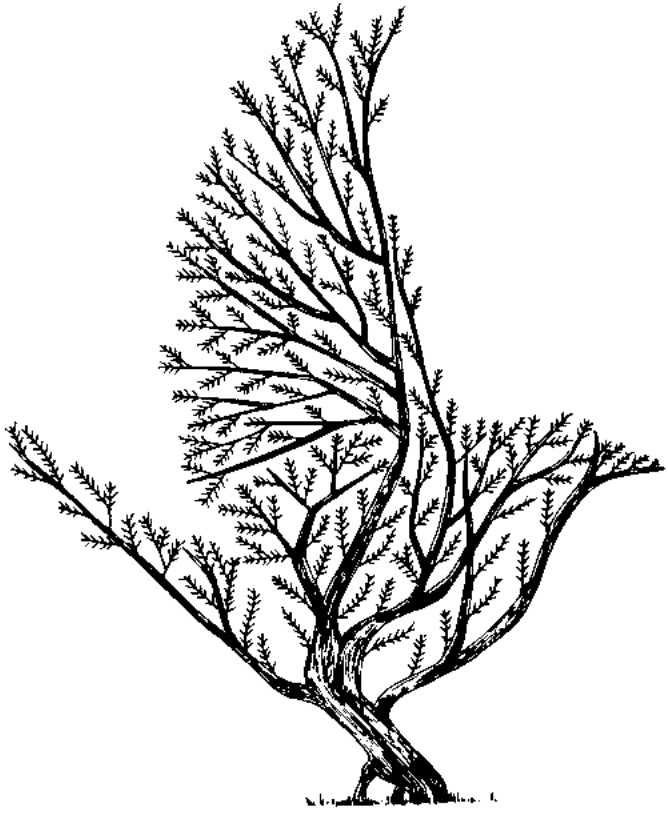
Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Mary Watsonová
Hon na střízlíka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

HON NA STŘÍZLÍKA

MARY WATSONOVÁ

COOBOO

OBSAH

Na med	10
Pohřbíme tě	20
A pak ji jedli	29
Rituál za rozbřesku	39
To nejhorší, co by se mohlo stát	55
Prostě to vím	65
Tolik zábavy	73
Varování	87
Žába v hrnci	99
Co skrýváš?	111
Romeo a Julie	125
Opatrně s nimi	135
Sledovala vás	142
Pro tebe	154
Všechno, co je s námi v nepořádku	165
Žádné obětování panen	175
Ale neplatí	189
Říkej jim jménem	200
Stromy prostě nejsou sexy	210
To jsi ty	218
Strážkyně lesa	235
Jedna z nás	243
Hledá dívku	255
Nebudou to čekat	262

Tak blízko konce 271
Mám ráda burákové máslo 277
Přišpendlil by tě ke stromu 293
Hodná holka 304
Dívka z listů a okvětních plátků 310
Držím tě 322
Konec světa 328
Jsi vzhůru 351

Pro Cathala

Střízlík, střízlík, všech ptáků král,
na svatého Štěpána se v keři se zamotal.
Šaty roztrhané, v botách má díry,
až do svítání s námi změří síly.

Dreoilín, Dreoilín, kde hnízdo máš?
Ve křoví, jež nejlíp jen ty sám znáš.
V cesmíně, v břeč´anu trávíš své noci,
tam za mnou běží i ostatní kluci.

Střízlíka honíme, je na to sama,
křovisky, na kopcích, dokonce v jámách.
Chytíme ji a kolínka zlámeme,
na hlohu bílém viset ji necháme.

My jsme kluci a pro tebe si jdem,
střízlíka pohřbíme na Štěpánův den.
Postavit hrnec na oheň musíme.
Za jednu penci střízlíka pohřbíme.

Lidová píseň v podobě, v jaké se zpívá v Kilshamble

JEDNA
Na med

Na med chytíš víc much než na ocet.

Hlavou se mi honila Maevina slova, zatímco jsem kráčela směrem k vesnici s její květovanou taškou přehozenou přes rameno. Hodná holka, co si říká o malér.

Na hlavní ulici byl klid. Tak to ostatně bylo den po Vánocích vždycky. V jiných městech byl hon na střízlíka veselým svátkem plným hudby a tance. Kluci ve střízličích kostýmech hlasitě bušící na bubny. Rozjásané davy přihlížejících. V Kilshamble to ale celé bylo o něco krvavější. Takhle už to nejspíš ve vesnici postavené kolem otevřených jatek být musí.

Ve Sparu měli zavřeno a to samé hlásala i ručně psaná cedulka na Chrliči. Mihotavá světla před hospodou okolní ticho jen podtrhovala: žádný smích, žádná hudba, která by se linula zevnitř. Na chvilku jsem se zastavila a pozorně se rozhlédla po návsi. Rádi se tu schovávali. Často vyráželi ze stínů, od kamenné fasády kostela, z neprostupného živého plotu.

Prošla jsem kolem řeznictví i hotelu, až jsem se dostala na opuštěné prostranství na kraji města s dvojdomky postavenými narychlo během období rozmachu, které tu teď stály opuštěné a chátrající. Nikdo se sem nechtěl nastěhovat. Ne pokud nemusel.

Takhle to být nemá. Většinou přišli kluci hledat mě, ne naopak. Maeve mě ale dnes krátce po poledni vyhledala v kuchyni, kde jsem zrovna zaujatě zírala na spálený toust.

„Na med chytíš víc much než na ocet," řekla a podala mi květovanou tašku, se kterou chodila do Sparu pro chleba, sýr a malou lahvičku whiskey značky Powers. Se spikleneckým výrazem popošla blíž ke mně.

„Myslím, že by sis s nimi měla promluvit," řekla Maeve. Světlo proudící oknem za ní jí dopadalo na rozčepýřené vlasy, které se proměnily v ozářená bouřková mračna. „Zkus se s nimi domluvit. Jsou už starší. Ta hra už došla svého konce."

„Smith říká, že mám zůstat doma."

„Smith taky říká, že čelit problémům," Maeve se zadívala na spálený toust v mé ruce, „je lepší než se před nimi schovávat."

Schovávat se mi momentálně připadalo dost atraktivní. Kdybych ale nevyšla ven dneska, počkali by si na mě. Přišli by v noci k chalupě a házeli by mi na okna kameny, aby ukázali, že hon začal. A pomyšlení na to, jak by to celé skončilo, třeba až bych šla zítra do obchodu nebo o víkendu ven, bylo horší.

Maeve se zamračila a jak tam stála ve svých šíleně květovaných šatech, zdála se podivně nebezpečná.

„Už půjdu." Než se Smith probudí ze svého odpoledního šlofíka.

„Dneska to skončí," řekla Maeve. Řekla to tak odhodlaně, až se to zdálo možné. Že bych jim jen dala dárky a tím by to skončilo.

Maeve vzala můj obličej do dlaní a políbila mě na čelo. Musela jsem si trochu přidřepnout, aby na mě dosáhla. Už zase měla šedivé odrosty.

„Dneska to skončí," zopakovala. Tentokrát ale ne s takovým zápalem jako poprvé.

Zahodila jsem toust do kbelíku s pomyjemi, pak jsem otevřela zásuvku a zašátrala v ní po noži na dopisy, který jsem si tam schovala. Maeve mě spěšně vyprovodila ven, bundu jsem měla ještě v ruce.

Vyslala mě do potemnělého dne chytit pár much.

A tak jsem se octla tady, sama v téhle vybydlené oblasti, zkřehlá zimou. Očima jsem přelétla domky a přála jsem si, abych v téhle pokřivené verzi lovu nemusela hrát střízlíka. Najednou mi přišlo divné, že jsem opravdický hon na střízlíka nikdy neviděla, maximálně v televizi, kde to díky klukům, kteří pochodovali ulicemi s plastovou maketou ptáčka, vypadalo jako strhující, radostná zábava. Ne jako tenhle tajný lov, o kterém nikdo z vesnice neměl tušení a který byl temný a nešťastný. V televizi se hudba i masky zdály tajemné a napínavé, tady ale působily děsivě.

„Davide." Dala jsem si dlaně k ústům, abych zvuk svého hlasu zesílila. Na neudržovaném náměstí se rozléhal ozvěnou. Domy na mě zíraly prázdnýma očima.

Po klucích ani stopy. Jen uprostřed silnice se válela stará plechovka od coly.

Pro ně to vždycky bylo o vzrušení z lovu. O těch posledních extatických minutách, kdy se vzdálenost mezi jimi a mnou krátila. Nestávalo se to často, ale byly už i roky, kdy jsem vy-

hrála. Kdy jsem jim utekla, kdy jsem se celá zadýchaná prořítila zahradní brankou k chalupě, zatímco mě David pozoroval od stromů.

Většinou mě ale chytili. Vystopovali mě ve vesnici, v lese, a dokonce i u jezera. A donutili mě zůstat s nimi, zatímco pili pivo a rozhodovali se, co se svou trofejí udělají.

Zpoza nedaleké hromady suti se ozvalo tlumené šoupání, které mohly vydávat boty na sypké kamenité zemině. Moje první, hluboce zakořeněná reakce byla utéct. Pokusila jsem se ale své tělo ovládnout a neodvrátit se.

„Davide." Můj hlas zněl hlasitě a naštvaně.

Okolím se rozezněl vysoký mužský smích. Vydala jsem se za zvukem běžících kroků. Když jsem se vyškrábala na hromadu suti, byli už pryč.

Ne poprvé jsem v duchu proklínala své jméno.

Wren. *Střízlík*.

Stejně tak dobře jsem mohla na zádech nosit nápis: „*Na svátek svatého Štěpána mě laskavě otravujte*". Jméno bylo jediné, co mi moje matka dala před tím, než utekla s tím chlapem, kterého potkala bůhvíkde. Byla jsem tehdy na světě jenom pár dní. Dostala se do špatné společnosti a úsudek jí zakalil heroin. Sebrala peníze i šperky a mě opustila.

Seskočila jsem z hromady, nakopla plechovku od coly a sledovala, jak se se zachřestěním odkutálela opodál. Šla jsem dál a tu a tam zaslechla naschvál vydávané zvuky, šourání nohou a šelestění. Když jsem se ale otočila, nikdo tam nebyl. Nachová oblaka se vznášela nízko jako předzvěst svíravé blížící se temnoty.

Měla bych s nimi promluvit, tvrdila Maeve. Když jsem opustila chalupu s květovanou taškou v ruce, byla jsem si neochvějně jistá, že najdu kluky, předám jim whiskey a koláč a nějak se s nimi domluvím. To bylo ale před tím, než se kolem začala rozprostírat temnota. Před tím, než si se mnou začali hrát na schovávanou.

Ticho prořízl vzdálený zvuk. Mohla to být ozvěna smíchu nebo výkřiku odněkud z lesa. Doufala jsem, že to byla liška.

Na chvilku jsem ucítila lehký závan pachu cigaret, vzápětí byl ale zase tentam.

Vesničané vždycky říkali, že v lese není po setmění bezpečno. Říkali, že mezi stromy číhá zlo, skryté mezi zvlhlými spadanými větvemi. Dobří lidé z Kilshamble nade vše milovali krveprolití a násilí. Hrůzostrašnými historkami jsme totiž byli doslova odkojení.

Nejradši jsme měli příběhy o krvežíznivých tuanakulech, lesních lidech, kteří člověka dokázali svým objetím rozdrtit. Nádherní stromoví muži, jejichž těla byla samá šlacha, kteří vás líbali, dokud jste úplně nezchřadli. Ženy se rty připomínajícími okvětní lístky, které vás přivábily k sobě a pak vás pažemi podobnými šlahounům révy škrtily tak dlouho, dokud jste nevydechli naposledy.

Těm historkám jsem věřila asi tolik jako jsem věřila na mimozemšťany a duchy, takže skoro vůbec. Kromě dní, kdy se světlo zdálo nafialovělé, vítr ostře vanul a pole vypadala neklidně.

„Wren."

Můj mučitel.

Zatímco jsem přemítala o smyšlených nebezpečích, usídlilo se to opravdové jen o kousíček ode mě. Vyslovoval mé jméno tak jemně, jako by to bylo pohlazení.

Wren.

Znělo jako pouhé vydechnutí.

Ucítila jsem na rameni čísi ruku.

„Davide." Třeba bych mohla předstírat, že jde o normální rozhovor mezi dvěma sousedy. „Užil sis Vánoce?"

Chytil mě i druhou rukou a obrátil si mě čelem k sobě.

„Jasně." S úsměvem se naklonil blíž. „Svátek svatého Štěpána mám ale radši."

Byl pohledný, vysoký, měl ramena a záda veslaře. Poslední tři roky chodil na jednu snobskou internátní školu v zámoří. Vyzařovala z něho ta samozřejmá sebedůvěra, kterou přinášelo bohatství. To, že mu tvrdili, že je nejlepší a že na nikom jiném nezáleží. Nehnusil se mi ale jen kvůli své aroganci zbohatlického chlapečka.

Byl jedním z nich.

Kdyby nebyl Davidův instinkt útočit na mě tak nechutný, bylo by to skoro k smíchu. To že nějakým záhadným způsobem v téhle hře zakopl o svého úhlavního nepřítele. Byla jsem Kapuletovou a on Montekem, já horkem a on zimou, bílou královnou k jeho černému rytíři. Byla jsem olej a on voda, bělidlem k jeho amoniaku, solí do jeho ran. Byli jsme jeden druhému trnem v oku.

Byla jsem augur a on soudce.

Nikdy nám nebylo souzeno stát se přáteli.

David nevěděl, čím doopravdy jsem, i tak ale vycítil, že něco není, jak má být. Něco na mně ho rozčilovalo. I když nedokázal přesně určit, co to bylo. Netušil, že už při prvním lovu mě nevědomky poznal. Tahle hra se zakládala na letech nepřátelství mezi soudci a augury.

„O tom jsem chtěla mluvit," ozvala jsem se. „O té *hře*." To slovo jsem vyslovila opatrně, aby snad nepoznal, jaký mám strach. „Už to stačilo."

„Stačilo?"

„Jo. Už nikdy víc. Dneska to skončí." Když jsem Maevina slova vyslovila já, zněla slabě a zředěně.

„Jo?" Zdálo se mi, jako by se David přiblížil, aniž by se jakkoli pohnul. „A jak to zařídíš?" Ještě jednou si potáhl z cigarety a pak ji rozdrtil podrážkou boty. „Zdrhneš?"

„Když nebudu utíkat, nebudete mít koho honit." Kéž by to bylo tak snadné. Je lepší být štvaným střízlíkem než chromou kachnou.

Vytáhla jsem z květované tašky whiskey. Když jsem se ale podívala na Davida, zdálo se mi, že je nějaký jiný. Byl chladnější. Namyšlenější. Za ním stáli jeho nohsledi Brian a Ryan. Dvě tupé hory svalů bez mozků.

„Vyhlašuju příměří, Davide." Předala jsem mu whiskey.

David s úsměvem zkoumal lahev.

„Zrovna jsem složil zkoušky," ušklíbl se, „takže mám náladu trochu slavit."

Odšrouboval uzávěr.

„K týhle příležitosti mám v plánu pořídit si nový tetování.

Říkal jsem si, co třeba střízlíka?“ Odmlčel se a pozvedl lahev ke rtům. „V kleci. Co ty na to?“

Lokl si a pomalým pohybem víčko zase zašrouboval. Natáhl ke mně ruku, abychom si spolu mohli potřást pravicemi. Zdráhavě jsem vložila svou nesmělou dlaň do jeho veliké a drsné. Sevřel kolem ní prsty, přitáhl si mě k sobě a zašeptal mi do ucha hlasem vonícím po whiskey: „Radši leť, ptáčku.“

Odtáhla jsem se od něj a snažila se přimět své tělo zůstat stát na místě, ačkoli mé nohy byly připravené běžet, běžet, běžet.

„Konec hry,“ řekla jsem.

„Maličká Wren, hra teprve začíná.“ Byla tu zase, ta chladná jistota, která mi prozrazovala, že letos jde nějakým způsobem o víc.

Pátrala jsem v jeho tváři, abych zjistila, jestli už konečně přišel na to, proč mě tak nenávidí. A jak jsem se na něj dívala, zahlédla jsem záblesk odporu, jeho pocit, že něco na mně je zkrátka úplně špatně.

Ale nevěděl co.

Přistoupil blíž. Nepohnula jsem se. Na tak malou vzdálenost jsem cítila teplo, které sálalo z jeho hrudi. Natáhl se po mně a popadl mě za zápěstí.

„Možná bychom měli zjistit, jestli si nechce zahrát i tvoje kámoška. Jak že se jmenuje? Víš která, ta pěkná blondýnka.“

Odtáhla jsem se od něj tak prudce, že jsem málem upustila květovanou tašku. Ale Aisling jsem do téhle šílené hry nehodlala zatáhnout ani náhodou. Už když jsme si jako děti hrály v lese

nebo v kamenolomu, Aisling vždycky nerada běhala. Tohle jí v žádném případě nikdo provádět nebude.

Otočila jsem se na podpatku a utekla.

„Budu počítat do padesáti," křikl za mnou David.

Už u trojky jsem byla mimo jejich dosah. Slyšela jsem ho pomalu počítat, skoro jako bychom doopravdy hráli na schovávanou a on byl výjimečně trpělivý.

Bylo by rychlejší proběhnout mezi stromy, ani náhodou jsem ale nebyla ta pitomá holka z filmu, která se rozběhne vstříc temnotě, a vrhne se tak přímo do náruče maniakovi s motorovou pilou.

David a ostatní mi byli v patách co nevidět. Rychle mě doháněli. Do hodiny bude tma. Přidala jsem.

Když jsem odbočila, uviděla jsem nějakého kluka stojícího uprostřed cesty. Čekal. Měl na sobě tmavé oblečení a jak tam stál, tichý a trochu přikrčený, připomínal tuanakula. Byl jako oživlý strom, letitý a plný žalu. Pootočil ke mně hlavu a já poznala, že je to Cillian, měl na sobě masku. Její překvapené namalované oči na mě zíraly. Ze všech čtyř trapičů byl on tím, u kterého bych si tipla, že jakmile dokončí svá studia šikanování holek, stane se prsty uřezávajícím psychopatem.

Začal si pomalu pískat písničku, kterou jsem postupně začala nenávidět: *Střízlík, střízlík, všech ptáků král.*

Samozřejmě, že se rozdělili. Proto mi David dal ze začátku takový náskok. Cillian vyrazil s předstihem a už na mě čekal. Napravo byla farma McNallyových, Cillianovy rodiny. Tam jsem nemohla. Za mnou byli kluci, kteří se neúprosně blížili. Slyšela

jsem, jak Cillianovi odpovídají, chvatně a pronikavě. *Postavit hrnec na oheň musíme. Za jednu penci střízlíka pohřbíme.*

A tak jsem se, úplně jako ta pitomá holka ve filmech, která skončí rozřezaná na kousky, rozběhla do lesa.

DVĚ
Pohřbíme tě

Pivoňky jsou barevná skica: krvavě rudá na zelené.
AdC

Mezi stromy byla větší tma. Mechem porostlé kameny a odhalené kořeny mě zpomalovaly, ze všech sil jsem se ale snažila postupovat dál. Co chvíli jsem zaslechla křik nebo pískání, jak se blížili. Nebo jsem si to možná jenom představovala. Tady v lese, pod hustým baldachýnem listů, bylo snadné si věci představovat.

Potřebovala jsem se dostat k řece, byla to ta nejsnazší trasa k domovu. Tamní terén jsem dobře znala. Už jsem tamtudy běžela v mrazu, dešti i mlze. Dneska to ale bylo jiné. Vždycky se mi to zdálo jiné, když mi kluci byli v patách. Mé nohy si nebyly tak jisté. Stromy se přeskupily a znepřístupňovaly pěšinu, kterou jsem znala. Před sebou jsem viděla drolící se siluetu rozpadající se chalupy. Za mnou se ozýval pískot, byla to ta veselá, přišerná melodie.

My jsme kluci a pro tebe si jdem,
střízlíka pohřbíme na Štěpánův den.

Ještě jsem přidala do kroku, chvíli jsem klopýtala po nerovném povrchu, dokud jsem nezakopla o částečně skrytý kořen

a nenatáhla se jak dlouhá, tak široká obličejem přímo do špíny na zemi. Vyškrábala jsem se zpátky na nohy. Opřela jsem se o strom a zhluboka dýchala. A pak jsem to zaslechla, slabounké písknutí. Dala jsem se znovu do běhu a dál se prodírala mezi stromy, tenké větvičky mě škrábaly do obličeje a zvlhlé listí mi pod nohama klouzalo.

Doběhla jsem k veliké spadlé větvi, která blokovala pěšinu, a chystala jsem se ji přelézt, když jsem poblíž ruiny před sebou cosi zahlédla. Možná to byl jen další lesní stín. Ale mohl to být i jeden z nich. Přikrčila jsem se a všechno zpoza větve sledovala, do plic jsem přitom zhluboka nabírala studený vzduch. Přede mnou se nic nepohnulo a ani za sebou jsem nic neslyšela. Ale přesně takhle to David hrál nejradši. To ho na honu bavilo nejvíc: nechat mě nejdřív uniknout.

Schovaná za větví jsem se zamyslela. Běžet k řece bylo příliš zřejmé. Bylo jich tam víc a byli rychlejší. Skoro určitě by mě tam přepadli ze zálohy. Kdybych ale zamířila zpátky k silnici, možná by to nečekali.

Očima jsem klouzala po siluetě polorozpadlé chatrče. Tam nikdo nechodil. Většina lidí z vesnice se před ní měla na pozoru, mě ale nikdy nijak zvlášť neděsila. A hned za ní byla zarostlá pěšina vedoucí zpátky k silnici. Jakmile jsem místo chaosu měla plán, dodalo mi to sebevědomí. Vyhnu se jim. Už si toho svého honu užili ažaž. Pomyšlení na únik mi vlilo novou krev do žil. Letos mě nechytí.

Seběhla jsem z lesní pěšiny a přikrčila se mezi stromy na svahu. Zpomalilo mě to, ale pohybovat se pokradmu teď bylo důležitější

než utíkat rychle. Opatrně jsem doběhla k ruině chalupy. Byla to barabizna, z původní stavby zbyly jen čtyři stěny porostlé mechem a břečťanem.

Na začátku devatenáctého století tu žila šílená umělkyně Arabella de Courcyová. Zamilovala se do lesního muže, prince tuanakulů, který ji přilákal do téhle chalupy. Nechtěl ji zabít, ale pokaždé, když se s ní miloval, z ní vysál trochu života. Někteří lidé přísahají, že mezi stromy zahlédli světlovlasou dívku ve staromódních bílých spodničkách s větvičkami ve světlých vlasech. Se rty připomínajícími okvětní lístky a kůží drsnou jako kůra.

Byly to ale jen příběhy. Tím jsem si byla jistá. Protože magii jsem znala a s duchařskými historkami o stromové dívce v polorozpadlé barabizně neměla nic společného.

Pod tlakem větví tisu popraskala zadní zeď. Vytáhla jsem se na jeho kmen a šplhala, z výšky jsem se rozhlížela po okolí, nikde nikdo. Zima mi prostupovala bundou a já čekala.

Přišli od řeky, doslova letěli mezi větvemi. David s tváří skrytou za maskou se přikradl blíž. Za ním byly další dvě postavy a jedna se blížila ze svahu. Domlouvali se pomocí posunků. Jeden z nich pokračoval dál po kopci, druzí dva se rozdělili. Jeden se vrátil po vlastních stopách, druhý vyrazil s Davidem vpřed. Pohybovali se jistě a navzdory nerovnému povrchu kráčeli pevným krokem. Naposledy jsem zahlédla Davida a strnulý úsměv jeho masky otočené mým směrem. Pak byli ti tam.

Vystřelila jsem ze své skrýše a sprintovala do kopce, pryč od kluků. Na kluzkém strmém povrchu jsem po cestě kupředu

několikrát uklouzla. Les byl čím dál řidší a světlejší. Ubývalo i možností, kam se schovat.

Začalo mě píchat v boku, snažila jsem se bolest prodýchat. V dálce přede mnou už bylo vidět šedivou silnici. Zvuk nedaleko jedoucího auta. Stromy na kraji lesa se rozzářily, když auto projelo kolem. Běžela jsem, málem jsem zakopla o rozbitou tříkolku, kterou někdo nechal za jedním ze stromů. Třpytivé růžové střapce na řídítkách povlávaly ve větru. Ještě jsem přidala, zamířila k silnici a nenáviděla přitom celý hon i to, že se ještě pořád odehrával. Každý rok. A já nevěděla, jak to zastavit.

Nic jsem neviděla ani neslyšela a najednou jsem byla na zemi. Cítila jsem jenom náraz kosti o kost a pak tvrdou písčitou zeminu na svém obličeji. Davidova lebka narazila do mojí a oba jsme upadli. Tváře jsem měla rozdrásané od kamínků, větviček a špíny. Něco ostrého mi prořízlo kůži na spánku. Celou hlavou mi projela ostrá bolest. Svět se se mnou točil a v mysli jsem slyšela jen ozvěnu nesmyslných slov: *Střízlík vyletěl z budovy!* Svým vnitřním okem jsem zahlédla uhrančivý pohyb přívěsku s drahým kamenem na zašlém zlatém řetízku, který se sladce houpal ze strany na stranu.

Cítila jsem na sobě Davidovu váhu, která mi vytlačovala z plic všechen vzduch. Jeho maska mě škrábala na tváři. Tepal mnou strach. Chytili mě.

Pokusila jsme se zpod něj vykroutit, strach mi propůjčoval sílu. Soukala jsem se vpřed, o centimetr. Pak o další. On ale zesílil stisk a přidržel mě na místě. Spolu s vůní zeminy a dřeva jsem z jeho vlasů a oblečení cítila i whiskey a cigarety.

„Mám tě.“ Vyškrábal se do kleku.

Sundal si masku z tváře a usmál se. „Je to jenom sranda, ne, Wren? Nic se vlastně nestalo.“ Modřiny vyblednou, oděrky se zahojí. Nedokázala jsem určit moment, kdy se hra, kterou jsem si neužívala, ale dokázala tolerovat, proměnila v tohle. Srdce mi tlouklo nahlas, splašeně a nedokázala jsem popadnout dech. Opakovala jsem si Maevina slova, jako by to bylo zaklínadlo nebo modlitba: dneska to skončí. Ale jak?

David mě vytáhl na nohy a pevně mě chytil za paže. Když jsem ho míjela na ulici, mohla jsem si všimnout prvních nenápadných vousů, postupné změny ze silného chlapce na podsaditého teenagera. Teď když jsem těm čtyřem stála v tváří v tvář, jsem to viděla jasně. Zneklidňujícím způsobem už to nebyli chlapci, ale ještě ani ne dospělí. Byli velicí, s mohutnými pažemi a silnými stehny. S krátkými vlasy a příliš brzy pořízeným tetováním působili děsivě.

Neublíží mi, říkala jsem si. Ve strachu mi tohle ujištění ale nezabránilo.

„Nepohřbíme tě doopravdy,“ uklidnil mě David.

Každým coulem to bylo vesnické princátko. Většina našich sousedů nechápala význam jeho postavení v hierarchii soudců, tedy že jako synovec Calisty Harknessové byl téměř královské krve. Chápali ale, že je David bohatý. Že jeho rodina vlastní většinu půdy v Kilshamble a blízkém okolí.

Ostatní tři kluci s úsměvem přihlíželi.

„Tak co chcete?“ Snažila jsem se znít znuděně.

Kdykoli mě chytili, vzali si nějakou trofej. Třeba knoflík z mých šatů nebo vypárané vlákno vlny. Loni tkaničku od boty. Tento-

krát jsem měla kolem zápěstí levný bavlněný náramek a v uších peříčkové náušnice ze sobotního trhu. Bála jsem se, že by tyhle bezcenné předměty mohly vyzradit má tajemství. Kdyby David dostatečně pozorně naslouchal, mohly by mu pošeptat pravdu, která mu zatím unikala.

„Víš ty vůbec, proč podle staré tradice střízlíka honili?" zeptal se David. Zajel mi rukou do vlasů a natočil si je na prsty. Když si mě přitáhl k sobě, uchem jsem se odřela o strom.

„Protože honit malého bezbranného ptáčka je projev síly a mužnosti?" navrhla jsem.

Neznělo to ale tak nenuceně, jak jsem doufala. Z toho, jak pevně svíral mé vlasy, mě začaly pálit oči. Cítila jsem každou ránu i škrábanec, které jsem utržila od chvíle, kdy hon začal. Spánek mě kurevsky bolel. Neměla jsem náladu na Otázky a odpovědi.

„Nůž," poručil David Cillianovi. Sevřel mi vlasy pevněji. Květovaná taška spadla na zem.

„Honili tu mrchu, protože je to proradný tvor, který zradí každého, kdo mu věří." Vzal si od Cilliana nůž.

„Jak tě můžu asi tak zradit, když nejsem na tvojí straně?" řekla jsem a cítila jeho ruku na svém skalpu. Tahání za vlasy je tak nesportovní.

„Střízličí chlapci tu svini trestali tím, že jí ustřihli peříčka."

Soudci se tak strašně rádi vykecávají o trestech.

Pak David přiložil nůž k mým vlasům a já si uvědomila, co se chystá udělat. Zašátrala jsem po květované tašce, držel mě ale tak, že jsem na ni nedosáhla. Měla jsem si ten nůž na dopisy strčit do kapsy.

„Jenom jeden tmavej pramínek," řekl David, zatímco se jeho čepel propracovávala mými vlasy. „Ani ti nebude chybět."

Nechtěla jsem, aby si vzal moje vlasy. David měl v úmyslu udělat něco dříve neslýchaného. Vlasy nebyly zbytečný předmět, který by hodil do šuplíku a zapomněl na něj. S mými vlasy by si David vzal i část mě. Augur nikdy nesmí dovolit soudci, aby něco z něj vlastnil. Kdo ví, jaká temná kouzla by s mými vlasy tak asi mohl provádět?

Konečky prstů jsem zavadila o látku tašky. Ucítila jsem špičku nože na dopisy mezi ukazováčkem a prostředníčkem. Povytáhla jsem ho ještě o kousek víc, až jsem ho pevně držela. Davidův nůž zatlačil na mé vlasy, které svíral stočené v ruce. Jeho ostří přeťalo ještě několik pramínků.

Zabodla jsem mu ostrý konec nože na dopisy do ruky. Bylo to nemotorné, špatně mířené bodnutí. David zavrčel, upustil nůž na zem a pustil mě. Na prstech měl namotané dlouhé, nahrubo odřezané prameny mých vlasů.

„Co to sakra bylo, Wren?" vyštěkl. Skoro zpomaleně jsem vnímala, jak mu z ruky skapává krev. V potemnělém světle se mi zdálo, že vidím, jak na špinavé listy na zemi dopadly tři kapky a pak se spustil plynulejší pramínek. David si zastrčil mé vlasy do kapsy.

Jakmile první kapka dopadla na zem, ucítila jsem mocný příval energie. Pak se do špíny a mulče vsákla i druhá. Kůže na rukou mě začínala pomalu brnět. Byla jsem krásnou pravidelností toho vzorce úplně ochromená. Bylo to, jako když se zaostřuje čočka. Ještě kousek a uvidím.

„Co to s ní je?“ slyšela jsem ptát se jednoho z nich.

„Má nějakej záchvat, kámo.“

„Já odsud mizím.“ Brianova slova zněla tlumeně, jako by se už otočil. Zvuky kroků ostatních, kteří se vydali za ním, už jsem skoro nevnímala.

S třetí kapkou byl vzorec úplný. Špína, mulč, odhalený kořen stromu a krev. Okrouhlost sladké blaženosti. Věděla jsem, že bych se teď měla zastavit, ale nešlo to. Soustředila jsem se na krvavý vzorec na listech. Jeho linie se rozmazávaly a já jsem najednou uviděla tajný obrazec, který v sobě skrývaly. Vtom se mi zatočila hlava. Bylo to silnější než cokoli, co jsem kdy předtím zažila. Se zvukem posledních odbíhajících kroků se mi oči protočily v sloup.

Jak jsem padala, uviděla jsem veliký stůl z masivu, na kterém bylo vyskládané zralé ovoce. Džbány vína a mísy s omáčkami a výpekem. Kolem byl dav lidí, kteří hodovali na mase velkého zvířete připraveného na rožni. Nepoznala jsem, kdo byli ti lidé, kteří rukama trhali maso, cpali si ho do pusy a téměř ani nežvýkali. Někdo o kousek poodstoupil a já ji uviděla.

Sorcha.

Moje dlouho ztracená matka.

Položená na stole obložená plátky pomeranče. S koktejlovými deštníčky ve vlasech. A s drahým kamenem na hrudi, visel na zašlém zlatém řetízku jako nevidoucí třetí oko. Na pažích i nohou jí chyběly kusy masa. Slyšela jsem praskání chrupavky, jak jí vytrhli paži z kloubu. Veliká ruka se natáhla po přívěsku. Obraz Sorchi zmizel a na vteřinku se mi zdálo, jako by její vlnité vlasy změnily

barvu z rudé na černou. Na vteřinku neležela na stole Sorcha. Byla jsem to já.

Ruka se sevřela kolem kamene a trhla. Při tom pohybu se ale přívěsek roztříštil na miliony střípků. A pak jsem ztratila vědomí.

TŘI

A pak ji jedli

Gallagherovi chlapci odešli chránit Růži. Moje milovaná Elizabeth touží následovat své bratry vzdorující krutým hájům, které po celé zemi šíří chaos.

AdC

Seděla jsem v houstnoucí tmě. Ta honička mě úplně vyčerpala. Na košili jsem měla krev a tam, kde mě David svíral, mě bolely kořínky vlasů. Dotkla jsem se spánku a ucítila odřeninu na místě, kde jsem se praštila o zem. Zneklidněná vizí Sorchi jsem se pomalu vydala domů. Neměla jsem ponětí, jak tohle Smithovi vysvětlím. Bylo to už sedmnáct let, Sorcha mu ale ještě pořád působila bolest.

Když utekla, ukradla z domu šperky. Všechno, co mi po matce zbylo, byl seznam věcí, které už jsme neměli: pánské hodinky s koženým páskem, pár náušnic ve tvaru ptáčků z růžového zlata (s roztaženými křidélky) a zašlý náhrdelník s neleštěným kamenem. Náhrdelník, který jsem viděla ve své vizi. Smith se ji pokoušel hledat, jako dítě jsem ale byla pořád nemocná a nárokovala jsem si všechnu jeho pozornost. Nikdy mi to neřekl, ale předpokládala jsem, že důvodem, proč jsem neprospívala, byla Sorchina závislost.

Během těch měsíců, kdy jsme pendlovali mezi domovem a nemocnicí, jsme se seznámili s Maeve, která tehdy ještě pracovala jako zdravotní sestra. Když jsem se konečně začala zotavovat, byly všechny stopy po Sorche už dávno vychladlé. Takže jsme se Smith a já zabydleli v chalupě na kraji vesnice, kterou obklopoval rozsáhlý les a zemědělská půda. A dál v kopci pak starý opuštěný kamenolom.

Usídlit se tu byl projev vzdoru, soudci augury ve vesnici nechtěli. Pár těch, kteří měli víc než pro strach uděláno, jako třeba Laceyovi, se smělo usídlit na pozemcích kolem Kilshamble. Ale vesnice samotná, od kamenolomu k jezeru, byla teritoriem soudců. Nebylo to tak vždycky, alespoň ne v dobách, kdy na staré návsi auguři věštili z krve a vnitřností.

Většina vesničanů nevnímala, že jsme jiní. Bylo tu líné polouvědomění jakési jinakosti. Jako by se pocit, že tu vedle nich žije něco nenormálního, usídlil ve vzduchu, půdě nebo vodě. Poskvrňoval okolí jako patina z měděných mincí vlhký dřez. Byli jsme infekce, s níž si zbytek těla tak docela nevěděl rady, a tak nás obklopili a tvářili se, jako by se nic nedělo.

Smith se po léta prezentoval jako přátelský učitel zeměpisu v důchodu. Díky tomu, že jsme svou identitu tajili, jsme je mohli pozorovat. Hlídat nepřítele v téhle spící válce. Smith, který se v těchhle věcech vyznal, nám našel místo, odkud jsme je mohli sledovat, aniž si všimli oni nás. Do sousedního obydlí se nastěhovala Maeve a její dvě dcery.

Někdy jsem dětem soudců záviděla, obzvlášť to, jako držely při sobě. Stranily se ostatních vesnických dětí a ve vzduchu kolem nich se vznášel závan tajemství. Chtěla jsem jim říct, že nejsem je-

nom nějaké obyčejné děcko z vesnice, které neví nic o draoithech a jejich nemetonech a rituálech. Chtěla jsem jim připomenout, že jsme my, auguři, a soudci kdysi i přes všechny naše odlišnosti byli jednotní. Že navzdory naši sporům jsme všichni potřebovali nemetony, abychom ctili tradice, které se předávaly z generace na generaci. Toužila jsem říct dětem soudců, že jsem jako ony. Tak trochu. Až na to nepřátelství.

Smith mi to ale zakázal. A ačkoli jsem se cítila osamělá, sami jsme nebyli. Daleko za temnými poli a vzdálenými světly byli po přilehlých pozemcích města a vesnicích roztroušení další auguři. Náš háj. Patnáct rodin, které držely pospolu.

„Zlatíčko, jsi v pořádku?" Z lavičky v zahradě ke mně dolehl hlas Maeve. Na zimní slunovrat to vždycky přeháněla se světýlky. „Promluvila sis s nimi?"

Za oknem jsem zahlédla Smithe usazeného v křesle. Zapnula jsem si bundu, abych schovala stříkance bahna a krve, a otočila jsem se k Maeve.

„Jo, probrali jsme to." To nebyla lež. „Proč jsi tady venku na mrazu?"

„Dívám se na hvězdy." Mávla rukou směrem k obloze. Maeve vždycky ráda hlídala oblohu. „Vyhlížela jsem tě."

Měla jsem vědět, že na mě bude čekat. Maeve tu byla už od dob mých nejranějších vzpomínek. Její vztah se Smithem byl dlouho platonický, a pak najednou nebyl. To Maeve zaujala Sorchino místo během mého ceremoniálu dospělosti, když mi bylo šestnáct. To ona mě rituálem provedla, zatímco jsem nevěřícně zírala na vnitřní stranu svého předloktí.

Ukázala mi staré zvyky a tajné tradice, které se předávaly z generace na generaci. Některé byly tak staré, že jejich kořeny sahaly do dob, kdy byli draoithové jednotní a nebylo mezi nimi žádné nepřátelství. Do dob, kdy spolupracovali jako věštci, básníci, rozhodci a královští poradci.

To bylo ale dřív, než jsme se začali jeden od druhého odlišovat. Kreslit hranice mezi draoithy, kteří pracovali se vzorci, astrology, ranhojiči, architekty, kovotepci a alchymisty, a draoithy, kteří prosazovali zákony. Mezi augury a soudci. Bylo to předtím, než jsme mezi sebou začali bojovat.

„Jsem v pohodě, Maeve. Běž dovnitř. Nastydneš," vyčinila jsem jí, v duchu vděčná za spoře osvětlenou cestičku k domovu.

S rukou na klice jsem vzhlédla, žádné hvězdy jsem ale neviděla.

Jakmile jsem vešla, zaslechla jsem zpěvavý hlas televizního hlasatele: „Další zprávy. Oceňovaný geolog a mediálně známá osobnost Basil Lucas nečekaně zahynul ve svém domě v Galway." Smith zpravodajství pozorně sledoval, takže jsem využila příležitosti a pokusila se prosmýknout obývákem.

„Wren," řekl a natáhl před sebe ruku jako policajt, který v pondělí ráno za deště řídí dopravu. „Tohle by sis měla poslechnout."

Zastavila jsem se, ale neotočila se. Když se budu držet v přítmí, možná si nevšimne špíny, krve a odřenin. Dostala jsem se ale jen k chodbičce, než mě moje zvědavost ohledně Lucase přemohla.

„Začátkem roku Basil Lucas určil, že jeho archiv, jehož hodnota byla vyčíslena na 5 milionů euro, po jeho smrti připadne Nadaci Harknessových. Calista Harknessová, ředitelka nadace, vyjádřila upřímnou soustrast Lucasově rodině."

Reportáž teď ukazovala záběry, na nichž se Calista Harknessová pokoušela skrýt svou radost z toho, že archiv získala. Měla stejný špičatý nos jako její synovec David, jehož krev mi pošpinila košili.

„Opravdu se to děje," řekl Smith. „Přesně jak jsi řekla."

Předpověď smrti Basila Lucase o Vánocích patřila k mým světlejším auguřím momentům. Viděla jsem ho ležet v rakvi. Vypadala neobyčejně, celá byla zabalená do vánočního balicího papíru i s mašlí. Jako dárek k Vánocům, ve kterém je mrtvola. Tuhle vizi jsem měla, když jsem zírala na odlupující se nátěr na stěnách čekárny doktora Kellyho, a musela jsem se vší silou ovládnout, abych se nerozkřičela jako šílenec. Už tak si ve vesnici mysleli, že jsem nějaká divná.

„Wren?"

Otočila jsem se. Když Smith uviděl moji tvář, okamžitě zmlkl a zalapal po dechu.

„Je druhý svátek vánoční," řekl. Promnul si bradu. „Proč jsi nezůstala doma?"

Zavrtěla jsem hlavou, nemělo smysl probírat s ním dnešní odpoledne. Za Smithem se usmíval televizní hlasatel. „A na závěr dnešního večerního vysílání..."

„Dojdu pro plechovku." Zvedl se ze svého velikého křesla a zamířil do kuchyně.

„... shrnutí lovů na střízlíka z celé země." Hlasatel se rozzářil a mně se s prvními tóny písničky udělalo nevolno. *Střízlík, střízlík, všech ptáků král.*

Nechtěla jsem se dívat, ale nemohla jsem si pomoct. Vířící barvy průvodu, tanečníci ve slaměných převlecích a hudebníci.

Zářivé fábory vlající z makety ptáka, kterou kluci s maskami nesli na cesmínovém podloží. Hluboké pravidelné údery bubnu a veselý zvuk flétny. Kluk vysvětlující reportérům, že vybírají peníze na pohřeb střízlíka. Poté co ptáčka symbolicky zabili a ozdobili ho stužkami.

Vypnula jsem televizi, knoflík jsem zmáčkla mnohem silněji, než bylo zapotřebí.

Smith se vrátil se starou plechovou formou na koláč, na které byl vybledlý nápis *Lékárnička*, se sklenkou whiskey a mísou vody, ze které se kouřilo.

Vzal vatový tampon a namočil ho do vody. Pak sáhl do plechovky a vytáhl tubičku masti, která byla snad zakoupená v dobách, kdy byla Sorcha ještě děcko.

„Jak zlé to bylo?“ Smith patlal rány na mé tváři béžovou mastičkou.

„Normálka.“ Nechtělo se mi o tom mluvit.

„Ublížili ti?“ Jeho modré oči se zahleděly do mých.

„Jsem v pohodě, Smithi.“

Očima zabloudil k mému spánku.

„Upadla jsem.“ Rukou jsem se dotkla odřeniny a byla jsem ráda, že nevidí moji košili. „Nic to není.“

„Měla jsi zůstat doma.“ Nikdy mi nikdo nečistil ránu tak pečlivě.

„Něco jsem viděla,“ řekla jsem. „Byla tam krev.“ A vlasy. Ale to, že mi David sebral vlasy, jsem Smithovi říct nemohla. Co když to něco znamenalo? Maeve by to rozhodilo a Smith by se naštval. Neustála bych, že si dělají takové starosti. Nebo jsem možná jen

nechtěla, aby věděli něco tak intimního jako je to, že si David ukradl kousek ze mě.

„Krev?“ Jeho ruka se na chvilku uprostřed pohybu zarazila, pak ale briskně pokračovala s nanášením masti.

„Ne moje.“ Alespoň teda ne všechna.

„Co se stalo?“ Pořádně si přihnul ze sklenky.

Takhle zblízka jsem cítila whiskey a jemný závan plísně. Nikdy si oblečení po praní pořádně nerozvěsil. Vždycky ho složil dřív, než úplně uschlo. Smith nechal patlání masti, dál ale zíral na ránu na mém čele.

„Vzala jsem si s sebou nůž na dopisy. Jen pro jistotu.“ Byl totiž ostrý jako dýka. Protože popravdě řečeno, ten krám u nás snad nikdy nikdo nepoužil. Rozhodně ne na otvírání dopisů. Byl to úplně zbytečný nástroj, pomyslela jsem si, zatímco jsem si svlékala bundu.

„A co jsi s tím nožem na dopisy udělala?“

„Prošpikovala jsem mu ruku jak kebab.“ Možná nebylo na místě se u toho usmívat.

Smith si povzdechl. „Jestli to David řekne svému otci…“

Otočil se, aby si vzal novou vatu a napatlal ji béžovou mastí, ale zahlédla jsem, jak se nenápadně usmál. Ne každá holka má dědečka, který by na ni byl hrdý za to, že někoho bodla do ruky.

„Bude v pohodě. Jauvajs.“ Když mi Smith začal ošetřovat rameno, odtáhla jsem se. „Přežije to.“

V místnosti zavládlo ticho. Smith se snažil na nic se neptat, nakonec to ale nevydržel. „Viděla jsi něco?“

„Sorchu.“ Bála jsem se to vyslovit nahlas. „I s kamenem.“

Smith chvatně odešel vyhodit použité chomáčky vaty do koše na papír. Se zašroubováním uzávěru masti si dával načas. Bylo to ale nesmyslné snažení, mast z tubičky stejně vytékala na třech různých místech.

„S kamenem Daragishka?“

Přikývla jsem. S tím, který ukradla. Smith se odvrátil. Naklonil se nad starou formu na koláč, jako by v ní něco hledal. Něco na zlomené srdce.

„Celé se to odehrálo hodně rychle. Byla…“ řekla jsem, načež jsem se odmlčela a uvažovala, jak to celé popsat dostatečně jemně. „Položená na stole a kámen měla u sebe. Kolem ní byli nějací lidé. Zdálo se, jako by ji využívali k tomu, aby se dostali ke kameni. Odřezávali jí kusy těla a servírovali je. A pak ji jedli.“ S tou jemností mi to moc nevyšlo.

Smith rychlým pohybem přiklapl víko na plechovku a dlouhými prsty ho pečlivě upevnil po stranách. Viděla jsem, že jeho mysl pracuje na plné obrátky. Přemýšlel, jak tohle ovlivní plán. Jak zlé to doopravdy bylo. Neřekla jsem mu, že na prchavý okamžik jsem na stole zahlédla sebe samu. Teď, když už jsem byla doma, jsem si vůbec nebyla jistá, jestli jsem to doopravdy viděla.

„Co myslíš, že to znamená?“

Zdvihl sklenici whiskey a zakroužil s ní, až se v ní rozpohybovaly rozpouštějící se kostky ledu.

„Znamená to, že ty kameny musíme najít. Co nejdřív.“

Smith mě odmalička učil, že nezáleží na odpovědích, ale na tom umět klást ty pravé otázky. Z čehož vyplývalo, že otázky jsou velmi důležité. A tak se mi hrdlem vydrala další slova: „A co když ne?“